

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupený advokátem JUDr. Michalem Pacovským, se sídlem Nad Rokoskou 38, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2004, č. j. 14 Nc 1486/2003 - 7,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2004, č. j. 14 Nc 1486/2003 - 7, **se zrušuje.**

II. Věc **se vrací** městskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 10. 2003, č. j. OAM-3675/VL-20-P05-2002, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí svého návrhu.

Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje průběh soudního řízení, na jehož konci městský soud odmítl jeho žalobu pro údajné neodstranění vad podání v soudem stanovené lhůtě. Stěžovatel oproti tomu uvádí, že byl k odstranění vad své žaloby proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného vyzván usnesením městského soudu ze dne 3. 2. 2004, které mu bylo

doručeno dne 12. 2. 2004. Připomíná také, že v tomto usnesení mu soudem byla dána měsíční lhůta k odstranění tam vyjmenovaných nedostatků podané žaloby a že ve smyslu tohoto usnesení svou žalobu doplnil podáním ze dne 2. 3. 2004. Dále stěžovatel rekapituluje právní úpravu běhu lhůt podle s. ř. s. a dovozuje z ní, že při převzetí předmětného usnesení dne 12. 2. 2004 mu lhůta k odstranění vad počala běžet dne 13. 2. 2004 a měla by končit dne 13. 3. 2004. Vzhledem k tomu, že tento den byl sobotou, je podle stěžovatele posledním dnem lhůty pondělí 16. 3. 2004. Stěžovatel pak této výzvě městského soudu vyhověl ve lhůtě, když doplnění svého podání zaslal prostřednictvím Č. p. dne 12. 3. 2004. K prokázání této skutečnosti stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti kopii podacího lístku Č. p.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadené usnesení městského soudu založené na nesprávném tvrzení, že nedostatky své žaloby v poskytnuté lhůtě údajně neodstranil.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního spisu především zjistil, že dne 22. 10. 2003 vydal žalovaný výše uvedené rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil azyl, neboť na základě jeho žádosti o udělení azylu ze dne 1. 8. 2002 a na základě následného pohovoru se stěžovatelem neshledal u stěžovatele důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvody podle § 13 a § 14 téhož zákona či překážku vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze, kde se omezil pouze na oznámení toho, že podává žalobu proti označenému rozhodnutí. Městský soud vydal v této věci usnesení ze dne 3. 2. 2004, č. j. 14 Nc 1486/2003 - 5, v němž stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení své podání doplnil a upřesnil blíže specifikovaným způsobem tak, aby splňovalo požadavky uvedené v ustanoveních § 37 a § 71 s. ř. s., a upozornil jej, že pokud tak ve lhůtě neučiní, bude jeho podání odmítnuto. Z dodejky na č. l. 5 soudního spisu vyplývá, že toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 12. 2. 2004. Dne 26. 4. 2004 pak vydal městský soud usnesení č. j. 14 Nc 1486/2003 - 7, kterým stěžovatelovu žalobu odmítl s odůvodněním, že se jedná o nejasné podání, jež nebylo stěžovatelem ve stanovené lhůtě jednoho měsíce doplněno, přestože mu bylo řádně doručeno výše zmíněné usnesení vyzývající jej k doplnění podání a odstranění jeho vad.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelova námitka proti napadenému usnesení městského soudu je opřena o tvrzení, že poslal doplnění své žaloby již ve lhůtě stanovené městským soudem, a že proto nebylo namístě jeho žalobu odmítnout pro neodstranění vad.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že usnesení vyzývající stěžovatele k odstranění vad mu bylo doručeno dne 12. 2. 2004. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. tedy začala lhůta běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek, tedy dne 13. 2. 2004. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle měsíců dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, v daném případě tedy se dnem doručení usnesení. Předmětná lhůta tak skončila v pátek dne 12. 3. 2004, nikoliv až 13. 3. 2004, resp. následující pondělí dne 15. 3. 2004 (*pozn. soudu:* 16. 3. 2004, jež uvádí stěžovatel, bylo už úterý), jak se mylně domnívá stěžovatel. Pátek 12. 3. 2004 byl

tedy ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. posledním dnem, kdy mohl stěžovatel podat své doplnění žaloby např. k poštovní přepravě, aby byla lhůta zachována.

Dále soud zjistil, že v soudním spise je na listech č. 28 - 31 stěžovatelovo podání ze dne 2. 3. 2004, které je svým označením i obsahem doplněním žaloby, k jejímuž podání byl stěžovatel městským soudem vyzván. Na listu č. 32 soudního spisu je pak obálka, v níž bylo toto podání městskému soudu zasláno, a z ní vyplývá, že bylo podáno k poštovní přepravě dne 12. 3. 2004, tedy v poslední den lhůty. Lze tak konstatovat, že stěžovatel opravdu doplnil svou žalobu k výzvě soudu včas ve lhůtě soudem poskytnuté.

Důvody, proč městský soud tuto skutečnost nezjistil a rozhodl v rozporu s ní, uvádí sám městský soud v předkládacím protokolu ke kasační stížnosti. Zde soudkyně Mgr. D. Č. konstatuje, že toto doplnění žaloby bylo chybnou lustrací zapsáno pod nesprávnou spisovou značkou a nebylo tedy připojeno řádně ke spisové značce 14 Nc 1486/2003. Stěžovatel i městský soud tak dospěli ke shodě ohledně chybného procesního postupu městského soudu vedoucího k odmítnutí stěžovatelovy žaloby.

Vzhledem k výše uvedenému nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než konstatovat, že se městský soud v daném případě vskutku dopustil procesního pochybení, které zakládá ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezákonnost jeho usnesení napadeného nyní posuzovanou kasační stížností. Kasační stížnost proto považuje za důvodnou a napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušuje a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby městský soud - jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 3 s. ř. s. - posoudil stěžovatelovu žalobu znovu, a to v podobě jejího doplnění učiněného včasným podáním podaným k poštovní přepravě dne 12. 3. 2004.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu